

[Hanne Reintoft.]

Det var med dyb beklagelse, vi måtte konstatere, at socialdemokratiet ikke kunne stemme for vor da stillede, meget enkle dagsorden om, at folketinget skulle arbejde aktivt for en sikkerhedskonference, selv om vi selvfølgelig må påskønne, at man ikke som først proklameret direkte stemte imod. Det havde unægtelig også sat mangan udtalelse, også fra den socialdemokratiske ledelse, i et noget besynderligt lys.

I morgen skal vi behandle forslaget om anerkendelse af Nordvietnam. Dette forslag må ses i lyset af den meget alvorlige situation i Indokina, og jeg må igen henlede opmærksomheden på, hvad vi ved udenrigsdebatten sagde om præsident Nixons såkaldte vietnamisering, nemlig at USA vil fortsætte sin krig og stadig regner med en militær løsning. Meningen med vietnamiseringen var blot, sagde vi, at USAs militær skulle sidde i de mere sikre positioner, beskyttet af det mindst sårbare tekniske krigsmateriel, mens dets marionetter skulle sørge for menneskemateriellet til udryddelsesfelttogene. Udvidelsen af krigen i Indokina, der kom bagefter under protest fra hele verden, ikke mindst under protest fra brede kredse i USA selv, har bitterligt bevist, at vi havde ret.

Anerkendelse af Hanoi er derfor ikke bare et politisk diskussionsemne; det må være et uafviseligt krav, som den danske befolkning med stadig stigende styrke vil rejse. Jeg må igen afkræve statsministeren besked om, hvornår Danmark klart og utvetydigt som Sverige fordømmer den udvidede krig og interventionen i Cambodia, og jeg må selvfølgelig i den forbindelse anbefale at stemme for venstresocialisternes dagsorden.

Udadtil bindes vi mere og mere til reaktionære lande, og vort militære medlemskab af NATO kan en dag føre os ud i en position i verden, som vel få danskere havde troet skulle blive vor.

Indadtil strammes vilkårene daglig for den arbejdende befolkning, og det grundlovssikrede demokrati bliver mere og mere en tom kulisse. Kejsergadebetænkningen, hvor alle sidder og frikender hinanden på den mest rørende måde, turde bevise, at nok så mange nedsatte folketingsudvalg til at undersøge de mere eller mindre mystiske ting, man går og laver, ikke nytter noget. Det er

og bliver derfor nødvendigt, og kravet vokser i befolkningen, om at vi får en anden regering. Den regering, vi har nu, fører de fås politik, og den følger udenrigspolitisk en meget farlig kurs. Men lad mig understrege meget, meget tydeligt, at det, vi og mange i befolkningen ønsker, ikke bare er en anden regering, men er en helt anden politik. Det er en politik, der fører os ud af NATO. Det er en politik, der tager sigte på at løse vores økonomiske problemer dér, hvor problemerne skabes; det er ikke hos lønmodtagerne, og det bliver det heller ikke foreløbig, før vi får rettet op på en hel masse ting. Det er en politik, der skal øge den sociale og arbejdsmæssige tryk og udvide demokratiet i stedet for at indskrænke det.

Jeg må slutte her med at sige, at jeg er meget forskrækket over og betænkelig ved det socialdemokratiske forslag om, at der skal nedsættes en slags økonomisk ledelse uden for folketinget og med andre medlemmer end folketingsmedlemmer, så vi i det folketing, der i forvejen har rystende lidt indflydelse på dansk politik, afgiver endnu mere indflydelse til andre kredse — og ikke mindst til erhvervslivets kredse, for det er meningen med det. Det er ikke demokrati; det er et borgerligt tilbageskridt.

Kai Moltke: Når man hører debatten her i dag, må man erkende, at debatten om tillægsbevillingslovsforslaget her i sidste omgang giver os frit spil med hensyn til at tale om hvad som helst. Jeg er da også indforstået med, at det ikke har megen mening i dag for fjerde gang at repetere de modsætninger, der har eksisteret om allerede besluttede og gennemførte lovgivning. Jeg tror, at man rundt omkring i befolkningen efterhånden har et tydeligt indtryk af de synspunkter og standpunkter, som er blevet fremført af de forskellige partier i denne sal.

Men jeg kunne til gengæld ønske mig en sådan form for finansdebat her til slut, at man så at sige lidt selvkritisk ud fra den øjeblikkelige situation gennemgik, hvad der ikke var blevet løst, og hvad der var de mest påtrængende opgaver ud fra de givne præmisser, således at man gav folketingets medlemmer og partier lejlighed til at bruge sommeren til konkret at udforme enkelthederne i den politik, der skal følge efter